

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
ATHANASIOSA RANTOSA,
predstavljeni 21. junija 2022¹

Zadeva C-284/21 P

**Evropska komisija
proti**

**Anthonyju Braeschu,
Trinity Investments DAC,
Bybrook Capital Master Fund LP,
Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP,
Bybrook Capital Badminton Fund LP**

„Pritožba – Državne pomoči – Pomoč za prestrukturiranje – Bančni sektor – Faza predhodne preučitve – Sklep, s katerim je pomoč razglašena za združljivo z notranjim trgov – Dopustnost – Člen 263, četrti odstavek, PDEU – Procesno upravičenje – Člen 108(2) PDEU – Pojem ‚zadevna stranka‘ – Uredba (EU) 2015/1589 – Člen 1(h) – Pojem ‚zainteresirana stranka““

I. Uvod

1. Komisija s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 24. februarja 2021, Braesch in drugi/Komisija,² s katero je to ugotovilo dopustnost tožbe za razglasitev ničnosti sklepa Evropske komisije o nenasprotovanju na podlagi člena 4(3) Uredbe (EU) 2015/1589,³ s katerim je Evropska komisija po koncu faze predhodne preučitve in na podlagi zavez, ki so jih ponudili italijanski organi, državno pomoč, ki jo je Italijanska republika dodelila v korist banke Banca Monte dei Paschi di Siena (v nadaljevanju: BMPS), razglasila za združljivo z notranjim trgov.⁴

2. Ta zadeva Sodišču daje priložnost, da pojasni pogoje dopustnosti tožbe zoper sklep o nenasprotovanju ukrepu državne pomoči in, natančneje, pogoje, pod katerimi so osebe, ki niso konkurenti upravičenca do tega ukrepa in ne trdijo, da ta ukrep na trgu vpliva nanje, lahko

¹ Jezik izvornika: francoščina.

² T-161/18, EU:T:2021:102; v nadaljevanju: izpodbijana sodba.

³ Uredba Sveta z dne 13. julija 2015 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 108 [PDEU] (UL 2015, L 248, str. 9).

⁴ Sklep C(2017) 4690 final z dne 4. julija 2017 o državni pomoči SA.47677 (2017/N) – Italija, nova pomoč in spremenjeni načrt prestrukturiranja banke Banca Monte dei Paschi di Siena (v nadaljevanju: sporni sklep).

opredeljene kot „zadevne stranke“ v smislu člena 108(2) PDEU ali „zainteresirane stranke“ v smislu člena 1(h) Uredbe 2015/1589,⁵ da bi lahko uveljavljale procesno upravičenje v zvezi s tem sklepom.

II. Dejansko stanje

3. Tožeče stranke na prvi stopnji so najprej⁶ predstavnik imetnikov obveznic, imenovanih „Floating Rate Equity-Linked Subordinated Hybrid-FRESH“ 2008 (v nadaljevanju: obveznice FRESH), preostale tožeče stranke⁷ pa so imetniki teh obveznic.

4. Navedene obveznice so bile izdane leta 2008 v okviru naslednje transakcije:

- banka BMPS je izvedla povečanje kapitala za 950 milijonov EUR, pridržano družbi J. P. Morgan Securities Ltd (v nadaljevanju: JPM), ki je vpisala delnice banke BMPS, to je „delnice FRESH“, ter z banko BMPS sklenila pogodbo o užitku, v skladu s katero ohrani golo lastništvo delnic, medtem ko ima banka BMPS pravico do užitka, in sporazum o zamenjavi družb (v nadaljevanju: pogodbe FRESH);
- družba JPM je pridobila sredstva, potrebna za vpis delnic FRESH, od banke Bank of New-York Mellon (Luksemburg), ki jo je nadomestila družba Mitsubishi UFJ Investor Services & Banking SA (Luksemburg) (v nadaljevanju: MUFJ), ki je na podlagi luksemburškega prava izdala obveznice FRESH za znesek 1 milijarde EUR;
- na podlagi sporazuma o zamenjavi med družbama JPM in MUFJ ter fiduciarne pogodbe med družbo MUFJ in imetniki obveznic FRESH,⁸ ki so jih tožeče stranke opredelile kot „instrumente FRESH“, so bile pristojbine, ki jih je družba JPM prejela od banke BMPS na podlagi pogodb FRESH, prenesene na družbo MUFJ, nato pa na imetnike obveznic FRESH v obliki kuponov.

⁵ Kot bom pojasnil, se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pojem „zadevne stranke“ v smislu člena 108(2) PDEU ujema s pojmom „zainteresirana stranka“ v smislu člena 1(h) Uredbe 2015/1589 (glej opombo 24 teh sklepnih predlogov). V nadaljevanju sklepnih predlogov bom, kadar razlikovanje teh dveh pojmov ne bo potrebno, na splošno uporabljal izraz „zainteresirana(-e) stranka(-e)“.

⁶ Anthony Braesch.

⁷ Družbe Trinity Investments DAC, Bybrook Capital Master Fund LP, Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP in Bybrook Capital Badminton Fund LP.

⁸ Za ti pogodbi velja luksemburško pravo.

5. Italijanski organi so leta 2016 sprejeli zakonski odlok 237/2016,⁹ s katerim je bil določen pravni okvir za likvidnostno pomoč in preventivne dokapitalizacije,¹⁰ leta 2017 pa so Komisiji priglasili pomoč za dokapitalizacijo banke BMPS v znesku 5,4 milijarde EUR (v nadaljevanju: sporna pomoč),¹¹ skupaj z načrtom prestrukturiranja in zavezami.¹²

6. Načrt prestrukturiranja je med drugim vseboval ukrepe porazdelitve bremena, s katerimi so lastniški kapital, hibridni kapital in podrejeni dolžniški instrumenti prispevali k izravnavi morebitnih izgub banke BMPS, preden ji je bila dodeljena državna pomoč. Ti ukrepi so vključevali razveljavitev pogodb FRESH.

7. Komisija je v spornem sklepu, sprejetem po fazi predhodne preučitve, ugotovila, da je sporna pomoč združljiva z notranjim trgom na podlagi člena 107(3)(b) PDEU,¹³ zlasti ob upoštevanju Sporočila Komisije o uporabi pravil o državni pomoči za podporne ukrepe v korist bank v okviru finančne krize od 1. avgusta 2013 dalje (sporočilo o bančništvu)¹⁴ in Direktive 2014/59/EU¹⁵.

8. V zvezi z, natančneje, združljivostjo sporne pomoči s sporočilom o bančništvu je Komisija med drugim menila, da je porazdelitev bremena imetnikov delnic in podrejenih instrumentov ustrezna, ker omejuje stroške prestrukturiranja in znesek pomoči na minimum v skladu z zahtevami iz sporočila o bančništvu.¹⁶

III. Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

9. Tožeče stranke so 5. marca 2018 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 263, četrty odstavka, PDEU vložile tožbo za razglasitev ničnosti spornega sklepa.

⁹ Decreto-legge n. 237 – Disposizioni urgenti per la tutela del risparmio nel settore creditizio (zakonski odlok št. 237 o nujnih določbah za zaščito prihrankov v kreditnem sektorju) z dne 23. decembra 2016 (GURI št. 299 z dne 23. decembra 2016), ki je bil preoblikovan v zakon in spremenjen z legge di conversione (zakon o preoblikovanju) z dne 17. februarja 2017 (GURI št. 43 z dne 21. februarja 2017).

¹⁰ Ta intervencija italijanskega zakonodajalca je sledila stresnemu testu, ki ga je leta 2016 na evropski ravni opravil Evropski bančni organ (EBA) in je razkril zlasti primanjkljaj lastniškega kapitala banke BMPS v okviru neugodnega dogodka. Predtem je Komisija leta 2013 že odobrila pomoč za prestrukturiranje, ki jo je Italijanska republika dodelila banki BMPS, ob upoštevanju načrta prestrukturiranja in zavez, in ki jo je banka BMPS v celoti vrnila leta 2015.

¹¹ Ta pomoč je bila sestavljena iz dveh ukrepov pomoči v korist banke BMPS (v nadaljevanju: zadevna ukrepa). Prvi ukrep je bila likvidnostna pomoč v višini 15 milijard EUR v obliki državnih poroštev za dolgove prvega reda, drugi ukrep pa je bila pomoč za preventivno dokapitalizacijo banke BMPS v znesku 5,4 milijarde EUR, omenjena v točki 5 teh sklepnih predlogov.

¹² Da te priglasitve je prišlo zaradi prošnje za izredno javno finančno pomoč v obliki preventivne dokapitalizacije na podlagi zakonskega odloka 237/2016, ki jo je vložila banka BMPS po neuspešnem poskusu pridobitve novega zasebnega kapitala. Predtem je Komisija, še vedno leta 2016, po izjavi Evropske centralne banke (ECB), da je bila banka BMPS solventna, začasno odobrila individualno likvidnostno pomoč v višini 15 milijard EUR v korist banke BMPS na podlagi zavez, ki so jih ponudili italijanski organi, ki so se zavezali, da bodo v dveh mesecih po odobritvi poroštev predložili načrt prestrukturiranja, razen če se pomoč v istem roku ne vrne.

¹³ V skladu s to določbo se kot združljiva z notranjim trgom lahko med drugim šteje pomoč za odpravljanje resne motnje v gospodarstvu države članice.

¹⁴ UL 2013, C 216, str. 1 (v nadaljevanju: sporočilo o bančništvu).

¹⁵ Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL 2014, L 173, str. 190). V zvezi s tem je Komisija menila, da so bili pogoji, pod katerimi so bili odobreni ukrepi pomoči, v skladu z oprostitvijo iz člena 32(4)(d) te direktive.

¹⁶ Poleg tega je Komisija ugotovila, da je načrt prestrukturiranja primeren za ponovno vzpostavitev dolgoročne sposobnosti preživetja banke BMPS ter da vsebuje dovolj ukrepov porazdelitve bremena in dovolj jamstev za omejitev neupravičenega izkrivljanja konkurence. Poudarila je tudi, da je bil zagotovljen ustrezen nadzor izvajanja načrta prestrukturiranja.

10. Tožeče stranke so v podporo tej tožbi navedle pet tožbenih razlogov, od katerih se je zadnji nanašal na kršitev člena 108(2) in (3) PDEU, člena 4(3) in (4) Uredbe 2015/1589 ter njihovih procesnih pravic, ker Komisija ni začela formalnega postopka preiskave, čeprav so obstajali resni dvomi o združljivosti ukrepov porazdelitve bremena, ki so del sporne pomoči, s pravom Unije.¹⁷

11. Komisija je 16. maja 2018 z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 130 Poslovnika Splošnega sodišča. Tožeče stranke so stališča glede tega ugovora predložile 10. julija 2018, stranke pa so na obravnavi 9. julija 2020 ustno podale navedbe ter odgovorile na pisna in ustna vprašanja Splošnega sodišča.

12. Splošno sodišče je, ne da bi vsebinsko odločalo, z izpodbijano sodbo zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je podala Komisija.¹⁸ Ker je Splošno sodišče v točkah od 35 do 41 te sodbe ugotovilo, da imajo tožeče stranke status „zadevne stranke“ oziroma „zainteresirane stranke“ v smislu člena 108(2) PDEU oziroma člena 1(h) Uredbe 2015/1589, je štelo, da imajo na eni strani pravni interes¹⁹ in na drugi strani procesno upravičenje, saj se sporni sklep neposredno in posamično nanaša nanje kot „zadevne stranke“ in „zainteresirane stranke“.²⁰

IV. Postopek pred Sodiščem in predlogi strank

13. Komisija s pritožbo Sodišču predlaga, naj razveljavi izpodbijano sodbo, samo odloči o tožbi na prvi stopnji tako, da tožbo zavrže kot nedopustno, in plačilo stroškov naloži tožečim strankam na prvi stopnji.

14. Tožeče stranke na prvi stopnji in nasprotne stranke v pritožbenem postopku Sodišču predlagajo, naj pritožbo zavrne in plačilo stroškov naloži Komisiji.

15. Stranke so na obravnavi 7. aprila 2022 tudi odgovorile na vprašanja Sodišča.

V. Analiza

16. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi odločilo, da je tožba tožečih strank na prvi stopnji dopustna, ker imajo pravni interes in procesno upravičenje na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU. Še zlasti v zvezi s procesnim upravičenjem je bilo presojeno, da so tožeče stranke na prvi stopnji upravičene predlagati razglasitev ničnosti spornega sklepa kot „zainteresirane stranke“, da bi se zagotovilo varstvo procesnih pravic, ki jih imajo na podlagi člena 108(2) PDEU in člena 6(1) Uredbe 2015/1589.

17. Komisija v podporo pritožbi navaja en pritožbeni razlog, ki se nanaša na to, da je Splošno sodišče tožeče stranke na prvi stopnji napačno opredelilo kot „zainteresirane stranke“.

¹⁷ Prvi štirje tožbeni razlogi so se nanašali, prvi na kršitev Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1) in neobstoj obrazložitve, drugi na to, da je Komisija nezakonito zahtevala razveljavitev pogodb FRESH, tretji na to, da je sporni sklep diskriminatoren do imetnikov obveznic FRESH, in četrti na to, da je Komisija s tem, da je odobrila uporabo ukrepov porazdelitve bremena za instrumente FRESH, kršila lastninsko pravico imetnikov obveznic FRESH.

¹⁸ Splošno sodišče je s tem, da je s sodbo odločilo o dopustnosti tožbe, očitno želelo svoji odločitvi dati načelen pomen.

¹⁹ Izpodbijana sodba (točke od 43 do 55).

²⁰ Izpodbijana sodba (točke od 56 do 63).

18. V analizi pritožbe bom v bistvu sledil zgradbi trditev v treh točkah, ki so ji stranke sledile. Najprej bom obravnaval pojem procesnega upravičenja „zainteresiranih strank“ v pravu Unije v zvezi z državnimi pomočmi, nato bom preučil uporabo pojma „zainteresirane stranke“ v izpodbijani sodbi, ki je predmet edinega pritožbenega razloga, nazadnje pa bom na kratko preučil trditev Komisije o neupoštevnosti postopkov pred nacionalnimi sodišči za procesno upravičenje nasprotnih strank.

Procesno upravičenje kot „zainteresirana stranka“ v pravu Unije in sodni praksi Sodišča v zvezi z državnimi pomočmi

19. Na prvem mestu naj spomnim, da Komisija v skladu s členom 108(3) PDEU, če meni, da načrt pomoči ni združljiv z notranjim trgov, nemudoma sproži formalni postopek preiskave iz odstavka 2 tega člena. V skladu z zadnjemavedeno določbo po koncu tega postopka Komisija sprejme sklep „po tem, ko je pozvala zadevne stranke k predložitvi pripomb“.

20. V tem okviru člen 4 Uredbe 2015/1589 določa fazo predhodne preučitve ukrepov pomoči, katere namen je Komisiji omogočiti, da si ustvari prvo mnenje o naravi državne pomoči, ki jo imajo ti ukrepi, in njihovi morebitni združljivosti z notranjim trgov. V skladu z odstavkom 3 tega člena Komisija, če ugotovi, da ni dvomov o združljivosti ukrepa z notranjim trgov in da spada na področje uporabe člena 107(1) PDEU, sprejme sklep o nenasprotovanju.²¹

21. Na drugem mestu, v zvezi z dopustnostjo tožbe zoper tak sklep na eni strani ugotavljam, da člen 263, četrti odstavek, PDEU določa, da lahko fizične ali pravne osebe pod pogoji iz prvega in drugega odstavka tega člena med drugim vložijo tožbo zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo.

22. Na drugi strani iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da se sklep o nenasprotovanju, sprejet v skladu s členom 4(3) Uredbe 2015/1589, neposredno in posamično nanaša na vsako zainteresirano stranko v smislu člena 1(h) te uredbe. Osebe, ki so upravičene do procesnih jamstev iz člena 108(2) PDEU in člena 6(1) navedene uredbe, lahko namreč spoštovanje teh jamstev dosežejo le, če imajo možnost tak sklep izpodbijati pred sodiščem Unije.²²

23. Zato je v obravnavani zadevi, ker je sporni sklep o nenasprotovanju in so se tožeče stranke na prvi stopnji sklicevale na kršitev njihovih procesnih pravic,²³ dovolj, da dokažejo, da imajo status zainteresiranih strank, da se zanje lahko šteje, da imajo procesno upravičenje v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU.

²¹ Nasprotno pa člen 4(4) Uredbe 2015/1589 določa, da mora Komisija, če ugotovi, da obstajajo dvomi o združljivosti priglašene ukrepa z notranjim trgov, sprejeti sklep o začetku formalnega postopka preiskave. Na podlagi člena 6(1) te uredbe se s takim sklepom od zadevne države članice in drugih zainteresiranih strank zahteva, da v predpisanem roku pošljejo pripombe.

²² Glej v tem smislu sodbo z dne 24. maja 2011, Komisija/Kronoply in Kronotex (C-83/09 P, EU:C:2011:341, točka 47 ter navedena sodna praksa; v nadaljevanju: sodba Komisija/Kronoply in Kronotex). V zvezi s tem je Sodišče pojasnilo, da kadar tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti sklepa o nenasprotovanju, izpodbija predvsem to, da je Komisija ta sklep sprejela, ne da bi začela formalni postopek preiskave, s čimer naj bi kršila njene procesne pravice (glej v tem smislu sodbo Komisija/Kronoply in Kronotex, točka 59). Vendar če tožeča stranka izpodbija utemeljenost sklepa o presoji pomoč, le dejstvo, da bi jo bilo mogoče šteti za zainteresirano stranko v smislu člena 108(2) PDEU, ne more zadoščati za to, da se tožba razglasi za dopustno. Zato mora dokazati, da ima poseben status v smislu sodbe z dne 15. julija 1963, Plaumann/Komisija (25/62, EU:C:1963:17), v skladu s katero se lahko subjekti, ki niso naslovniki odločbe, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča sklicujejo na to, da se ta odločba nanje posamično nanaša, le če nanje vpliva zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb, in jih zato individualizira podobno kot naslovnika te odločbe (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija, C-647/19 P, EU:C:2021:666, točka 32 in navedena sodna praksa). V zvezi z razvojem sodne prakse o dopustnosti tožb tretjih oseb zoper sklep o nenasprotovanju glej zlasti Nehl, H. P., „Direct Actions and Judicial Review before the Union Courts“, *State Aid Law of the European Union*, 2016, str. 419.

²³ V okviru njihovega petega tožbenega razloga na prvi stopnji.

24. Na tretjem mestu naj spomnim, da je treba v skladu s členom 1(h) Uredbe 2015/1589 „zainteresirano stranko“ razumeti zlasti kot katero koli osebo, podjetje ali združenje podjetij, *na katerih interese bi lahko dodelitev pomoči vplivala*, in predvsem upravičenca pomoči, konkurenčna podjetja in poklicna združenja.²⁴ Gre torej za nedoločeno število naslovnikov.²⁵ Poleg tega iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da mora oseba, podjetje ali podjetniško združenje, da je lahko opredeljena kot „zainteresirana stranka“, pravno zadostno dokazati, da lahko pomoč konkretno vpliva na njen položaj ali položaj oseb, ki jih zastopa.²⁶

25. V obravnavani zadevi nasprotne stranke ne spadajo med „zainteresirane stranke“, ki so kot primer izrecno omenjene v členu 1(h) Uredbe 2015/1589.²⁷ Vprašanje je torej, ali sporna pomoč lahko konkretno vpliva na njihov položaj.

26. Komisija v zvezi s tem trdi, da je Sodišče status zainteresiranih strank priznalo samo tožečim strankam, ki dokažejo, da ima sporna državna pomoč lahko „v zvezi s konkurenco“ konkreten vpliv na njihov položaj, medtem ko nasprotne stranke ugovarjajo, da mora tožeča stranka za dokaz svojega statusa „zainteresirane stranke“ sicer dokazati, da sporni ukrep škodljivo vpliva na njen položaj, vendar se ne zahteva, da je ta vpliv konkurenčne narave.

27. Ugotavljam, da je Sodišče večkrat odločilo, da je konkreten vpliv na položaj tožeče stranke *lahko* posledica vplivanja na njen konkurenčni položaj, tudi če ne konkurira neposredno upravičencu do spornega ukrepa, kot je veljalo med drugim v sodbah 3F/Komisija²⁸ ter Komisija/Kronoply in Kronotex²⁹, na kateri se sklicuje Komisija.

28. Natančneje, Sodišče je v sodbi 3F/Komisija najprej trdilo, da „ni izključeno, da se sindikat delavcev šteje za ‚zadevno stranko‘ v smislu člena 88(2) ES [postal člen 108(2) PDEU], če dokaže, da dodelitev pomoči morebiti vpliva na njegov interes ali na interes njegovih članov“, ter da je „[z]ato [...] pomembno, da sindikat pravno zadostno dokaže, da ima lahko pomoč konkretno posledico za položaj pomorščakov, ki jih sindikat predstavlja“,³⁰ ne da bi natančneje pojasnilo ta pojem „konkretna posledica“. Nato je Sodišče to načelo uporabilo za obravnavani primer in med

²⁴ Zaradi izčrpnosti naj pojasnim, da je pojem „zainteresirana stranka“, opredeljen v členu 1(h) Uredbe 2015/1589, povzet po pojmu „zadevna stranka“ v smislu člena 108(2) PDEU, kakor izhaja iz sodne prakse Sodišča (glej v tem smislu sodbo z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija (C-647/19 P, EU:C:2021:666, točka 56 in navedena sodna praksa)). V skladu s sodno prakso iz obdobja pred začetkom veljavnosti Uredbe Sveta (ES) št. 659/99 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena 93 Pogodbe ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339) (akt, ki je veljal pred Uredbo 2015/1589) so bile „zadevne osebe“ v smislu člena 93(2) EGS (postal člen 108(2) PDEU), ki so torej lahko v skladu s členom 173, četrti odstavek, EGS (postal člen 263, četrti odstavek, PDEU) vložile ničnostne tožbe, ker se je akt nanje neposredno in posamično nanašal, osebe, podjetja ali združenja podjetij, na katerih interese bi lahko dodelitev pomoči vplivala, to je predvsem upravičenci te pomoči, konkurenčna podjetja in poklicna združenja (glej med drugim sodbi z dne 14. novembra 1984, Intermills/Komisija, 323/82, EU:C:1984:345, točka 16, in z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, točka 41).

²⁵ Glej v tem smislu sodbo z dne 14. novembra 1984, Intermills/Komisija (323/82, EU:C:1984:345, točka 16), in sodbo Komisija/Kronoply in Kronotex (točka 63).

²⁶ Glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 9. julija 2009, 3F/Komisija (C-319/07 P, EU:C:2009:435, točka 33; v nadaljevanju: sodba 3F/Komisija), in sodbo Komisija/Kronoply in Kronotex (točka 65).

²⁷ Ta določba se nanaša „predvsem“ na omenjene kategorije oseb, in sicer upravičenca do sporne pomoči, konkurenčna podjetja in poklicna združenja.

²⁸ V tej zadevi je bil pritožnik delavski sindikat, ki se je pogajal glede rokov in pogojev, pod katerimi je podjetjem posredovana delovna sila, in trdil, da ukrepi pomoči, ki so v bistvu dajali prednost mornarjem, zaposlenim na krovu ladij, vpisanih v danski mednarodni ladijski register, lahko vplivajo na njegov konkurenčni položaj v razmerju do drugih sindikatov pomorščakov, katerih člani so bili upravičeni do teh ukrepov.

²⁹ V tej zadevi sta bili tožeči stranki podjetji, ki sta kupovali isto surovino kot upravičenec do pomoči, in sicer industrijski les, in sta trdili, da je državna pomoč, dodeljena temu upravičencu, lahko vplivala na njun konkurenčni položaj na tem trgu industrijskega lesa.

³⁰ Sodba 3F/Komisija (točka 33).

drugim navedlo, da „mora tožeča stranka pravno zadostno dokazati, da dodelitev pomoči morebiti vpliva na njen interes, kar lahko stori tako, da dokaže, da je v konkurenčnem položaju do drugih sindikatov, ki delujejo na istem trgu“. ³¹

29. Sodišče je v sodbi Komisija/Kronoply in Kronotex najprej spomnilo na načelo, določeno v točki 33 sodbe 3F/Komisija, v skladu s katerim mora podjetje, da je opredeljeno kot zainteresirana stranka, „pravno zadostno dokazati, da ima lahko pomoč konkreten vpliv na njegov položaj“, nato pa je to načelo uporabilo za obravnavani primer in ugotovilo, da Splošno sodišče s tem, da je odločilo, da imata tožeči stranki status zainteresiranih strank v smislu člena 1(h) Uredbe št. 659/99 (ki je bil nadomeščen s členom 1(h) Uredbe 2015/1589), ker sta ti tožeči stranki v bistvu pravno zadostno dokazali konkurenčno povezavo in potencialen vpliv dodelitve zadevne pomoči na njun položaj na trgu, ni napačno uporabilo prava. ³²

30. Zato čeprav iz teh dveh sodb izhajajo, da vplivanje na tržni položaj tožeče stranke ne glede na to, ali je ali ni neposredni konkurent upravičenca do domnevne državne pomoči, *zadostuje*, da je opredeljena kot „zainteresirana stranka“, iz tega ni mogoče sklepati, da je to vplivanje tudi *potrebno* za tako opredelitev.

31. Zdi se mi, da je ta razlaga poleg tega potrjena z novejšo sodbo z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija, ³³ v kateri je Sodišče sledilo predlogu generalnega pravobranilca ³⁴ in izrecno zavrnilo trditev Komisije, da status „zainteresirane stranke“ zahteva obstoj konkurenčnega razmerja, med drugim s tem, da je ugotovilo, da je subjekt, ki ni konkurent prejemniku sporne pomoči, priznan kot „zainteresirana stranka“, če dokaže, da bi bili njegovi interesi lahko ogroženi zaradi dodelitve te pomoči, za kar je treba dokazati, da ima navedena pomoč lahko „konkreten vpliv na njegov položaj“. ³⁵

32. Na četrtem mestu, čeprav iz te sodne prakse izhajajo, da status „zainteresirane stranke“ ne temelji nujno na obstoju konkretnega vpliva na položaj tožeče stranke, povezanega s konkurenco, ampak na obstoju širšega konkretnega vpliva na njen položaj, je treba ugotoviti še, kolikšen je obseg in kje so meje takega konkretnega vpliva.

33. Zato pojma „zainteresirana stranka“ po mojem mnenju ni mogoče razumeti tako, da bi vključeval vsako stranko, ki lahko obžaluje poslabšanje svojega materialnega položaja zgolj s primerjavo tega položaja pred sklepom o nenasprotovanju in po tem sklepu, ne da bi bil ta sklep

³¹ Sodba 3F/Komisija (točka 59). Poleg tega obstajajo dvomi ali se je Sodišče v tem odlomku sklicevalo na „konkurenčni položaj“ v smislu, ki ga navaja Komisija, to je resnična konkurenca na notranjem trgu v smislu člena 107(1) PDEU.

³² Sodba Komisija/Kronoply in Kronotex (točke od 66 do 71).

³³ C-647/19 P, EU:C:2021:666.

³⁴ Glej sklepne predloge generalnega pravobranilca G. Pitruzzelle v zadevi Ja zum Nürburgring/Komisija (C-647/19 P, EU:C:2021:347, točki 30 in 31 ter navedena sodna praksa).

³⁵ Glej sodbo z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija (C-647/19 P, EU:C:2021:666, točka 57 in navedena sodna praksa). Ne zdi se mi niti, kot trdi Komisija, da je razlog za to ugotovitev Sodišča dejstvo, da je bilo v obravnavani zadevi tožeče stranke mogoče šteti za potencialne konkurente upravičenca do sporne pomoči. Drži namreč, da je Sodišče v tej sodbi, kot je Splošno sodišče storilo v sporni sodbi, spomnilo, da je pritožnica združenje, katerega cilj (v splošnem interesu) ni združljiv s ciljem prejemnika pomoči (doseganje čim večjega dobička). Po mojem mnenju Sodišče svoje presoje ni nameravalo opreti na potencialni konkurenčni položaj, ampak je želelo utemeljiti dejstvo, da dodelitev pomoči zadevnemu upravičencu lahko „vpliva na interese“ (ki v zvezi z združenjem, ki sledi splošnemu interesu, niso nujno gospodarski) tožeče stranke in njenih članov (točki 66 in 67 navedene sodbe). Vsekakor je Sodišče v točki 57 navedene sodbe (ki povzema točko 30 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca G. Pitruzzelle v zadevi Ja zum Nürburgring/Komisija, C-647/19 P, EU:C:2021:347), presodilo, da je *subjekt, ki ni konkurent* prejemnika sporne pomoči, lahko priznan kot „zainteresirana stranka“, in da se s tem zahteva, da dokaže, da bi ta pomoč lahko *konkretno vplivala na njegov položaj*, ne da bi temu pojmu „konkreten vpliv“ kaj dodalo. Poleg tega generalni pravobranilec v točki 31 sklepnih predlogov jasno navaja, da se subjekt „lahko šteje za ‚zainteresirano stranko‘ tudi, če ne obstaja konkurenčno razmerje“, in izključuje, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je tožečo stranko opredelilo kot „zainteresirano stranko“ in obenem ugotovilo tudi, da ta „nikakor ni aktivna na trgih, na katere se nanašajo obravnavani ukrepi“.

ali še posebej državna pomoč, ki je z njim razglašena za združljivo, vzrok za navedeni položaj, kar bi *de facto* zahtevalo vložitev „*actio popularis*“. Zato bi se bilo treba za opredelitev pojma „zainteresirana stranka“ sklicevati na poseben interes, in sicer interes, ki je povezan z uporabo pravil o državni pomoči in se torej nanaša na zadevne elemente za presojo združljivosti pomoči.³⁶ S sprejetjem širšega pristopa bi se po mojem mnenju tvegala preusmeritev od pravil o državni pomoči k drugim ciljem.

34. Po mojem mnenju je lahko tak specifičen interes, ki je torej povezan z uporabo pravil o pomoči, ugotovljen, kadar je na tožečo stranko (oziroma bi lahko) *vplivala dodelitve sporne pomoči*, to je, če bi ta pomoč, kot jo je Komisija odobrila v sklepu o nenasprotovanju,³⁷ lahko konkretno vplivala na njen položaj³⁸ ne glede na kakršno koli (sedanje ali potencialno) konkurenčno razmerje v smislu člena 107(1) PDEU z upravičencem do pomoči ali kakršno koli vplivanje, povezano s konkurenco.³⁹

35. V zvezi s tem se mi zdi koristno omeniti novejšo sodbo Splošnega sodišča z dne 15. septembra 2021, CAPA in drugi/Komisija,⁴⁰ v kateri Splošno sodišče ni priznalo statusa „zainteresiranih strank“ tožečim strankam, kot so ribiška zadruga in ribiška podjetja ali samostojni ribiči, ki so izpodbijale sklep o nenasprotovanju, s katerim je Komisija razglasila, da je šest francoskih projektov za polja vetrnih elektrarn na morju, ki se nahajajo znotraj morskih območij, ki jih za ribolov izkoriščajo tožeči ribiči, združljivih z notranjim trgom.

36. V tej zadevi so tožeče stranke, ki se niso sklicevale na konkurenčno razmerje z upravičenci do zadevne pomoči, trdile, da obstaja tveganje konkretnega vpliva spornih pomoči na njihov položaj zlasti zaradi zakonskih omejitev plovbe na območjih, na katera se nanašajo ti projekti, in potencialno negativnega učinka navedenih projektov na morsko okolje in ribolovne vire.⁴¹ Vendar je Splošno sodišče štelo, da tožeče stranke niso dokazale tveganja konkretnega vpliva navedenih pomoči na njihov položaj, ker mehanizem dodelitve teh pomoči v bistvu ni povezan z zatrjevanimi učinki zadevnih projektov na dejavnosti tožečih strank.⁴²

37. Ne da bi moji predlogi v tej zadevi vplivali na odločitev v pritožbenem postopku,⁴³ se mi zdi, da sodba Splošnega sodišča v isti zadevi potrjuje, da čeprav je v sodni praksi sodišča Unije za opredelitev „zainteresirane stranke“ sprejeta možnost sklicevanja na konkreten vpliv na položaj

³⁶ Ta okoliščina poleg tega povečuje koristnost informacij in trditev, ki bi jih ta stranka morebiti podala med formalnim postopkom preiskave.

³⁷ Kar torej vključuje ne le ukrepe državne podpore v ozkem smislu, temveč tudi vse zadevne elemente za razglasitev združljivosti pomoči.

³⁸ Glej v tem smislu sodbo z dne 2. septembra 2021, Ja zum Nürburgring/Komisija (C-647/19 P, EU:C:2021:666, točka 57).

³⁹ Ker v sodni praksi Sodišča to do zdaj ni bilo pojasnjeno, bi bilo po mojem mnenju seveda mogoče potrditi razlago Komisije, da je v bistvu cilj, ki se uresničuje s pravili o državni pomoči (in ki utemeljuje pristojnost Komisije na tem področju), ohranjanje konkurence ter je status „zainteresirane stranke“ samo poseben izraz merila neposrednega in posamičnega nanašanja, določenega v členu 263 PDEU, zato je za presojo procesnega upravičenja tožeče stranke upošteven samo vpliv, povezan s konkurenco. Vendar bi po mojem mnenju ta razlaga vključevala preozko uporabo pogojev dopustnosti tožb zoper sklep o nenasprotovanju. Poleg tega se mi zdi, da bi povezava pojma *vplivanja*, uvedenega s sodno prakso in prenesenega v člen 1(h) Uredbe 2015/1589, z obstojem vpliva na položaj tožeče stranke, *povezanega s konkurenco*, dejansko vključevala dokazovanje vplivanja na konkurenco v smislu člena 107(1) PDEU (tudi če gre za drug trg od trga, na katerega vpliva domnevna državna pomoč), kar bi neodvisno od zapletenosti, ki jo prinaša, lahko preseгло to, kar je potrebno (in zadostno) za preizkus dopustnosti tožbe, in v določeni meri vplivalo na presojo utemeljenosti te tožbe (vsaj glede učinkov domnevne pomoči na trg).

⁴⁰ T-777/19, EU:T:2021:588, v pritožbenem postopku.

⁴¹ Glej sodbo z dne 15. septembra 2021, CAPA in drugi/Komisija (T-777/19, EU:T:2021:588, točka 53).

⁴² Glej sodbo z dne 15. septembra 2021, CAPA in drugi/Komisija (T-777/19, EU:T:2021:588, točki 97 in 101). Po mnenju Splošnega sodišča so bili učinki, na katere so se sklicevale tožeče stranke, neločljivo povezani, prvič, z odločitvami francoskih organov za postavitev teh projektov na zadevnih območjih v okviru njihove politike izkoriščanja energetskih virov, in drugič, z ureditvijo morskega javnega prostora in tehničnimi ukrepi, ki se uporabljajo za navedene projekte. Ti elementi so po mojem mnenju namreč lahko imeli le morebitne posredne posledice za dejavnosti tožečih strank.

⁴³ Zadeva C-742/21 P, CAPA in drugi/Komisija, ki mi je dodeljena kot generalnemu pravobranilcu.

tožeče stranke, ki ni nujno povezan z njenim tržnim položajem, ta sodna praksa izključuje možnost, da se ta opredelitev razširi na položaje, v katerih ta vpliv ni neposredno povezan z zadevno pomočjo – vključno z vsemi elementi, pomembnimi za njeno združljivost – in torej s sklepom o nenasprotovanju, sprejetim v zvezi s to pomočjo.

38. Skratka, zdi se mi, da se s statusom „zainteresirane stranke“ zahteva dokaz o konkretnem vplivu na položaj te stranke, ki je povezan z uporabo meril o državni pomoči in, natančneje, z dodelitvijo državne pomoči. Drugače povedano, če je ta pomoč, kot je odobrena s sklepom o nenasprotovanju, razlog za vplivanje na tožečo stranko, je ta stranka lahko opredeljena kot „zainteresirana stranka“.

39. Po mojem mnenju bi bilo iz spornega sklepa mogoče izpeljati pomembne indice v tem smislu. Če je iz tega sklepa razvidno, da je Komisija pri presoji združljivosti državne pomoči upoštevala interese nekaterih strank ali posledice te pomoči za druge stranke (kar velja za zaveze), ta okoliščina namreč prispeva k opredelitvi omejenega kroga oseb, na katerih interese vpliva ta sklep.⁴⁴

Status „zainteresiranih strank“, kar se tiče tožečih strank na prvi stopnji

40. Komisija z edinim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je ugotovilo, da imajo tožeče stranke procesno upravičenje na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU zoper sporni sklep, ker jih je opredelilo kot „zainteresirane stranke“ samo zaradi gospodarske izgube, ki so jo domnevno utpele kot imetniki obveznic FRESH zaradi ukrepov porazdelitve bremena, ki jih je Italijanska republika uporabila za podrejene upnike banke BMPS. Splošno sodišče naj bi tako uporabilo preširoko razlago pojma „zainteresirana stranka“, ki ne vključuje samo subjektov, na katere bi državna pomoč lahko imela konkurenčne učinke, ampak tudi subjekte, ki izpodbijajo druge vidike te pomoči, ki niso povezani s konkurenco.

41. Splošno sodišče je v izpodbijani sodbi ugotovilo, da se sporni sklep na tožeče stranke nanaša neposredno in posamično, ob upoštevanju okoliščine, da gre za „zainteresirane stranke“⁴⁵ in ker so se sklicevale na kršitev svojih procesnih pravic.⁴⁶ V bistvu je Splošno sodišče, ne da bi tožeče stranke opredelilo kot sedanje ali potencialne konkurente upravičenca do sporne pomoči in ne da bi ugotovilo, da sporni sklep lahko konkretno vpliva na njihov položaj „v zvezi s konkurenco“, štelo, da ta pomoč lahko ima tak vpliv, ker so zaveze italijanskih organov in zlasti načrt prestrukturiranja, ki je bil vzrok za domnevno gospodarsko izgubo, sestavni del navedene pomoči in so bili kot taki predmet v okviru presoje združljivosti, ki jo je opravila Komisija, pri čemer ni pomembno, da tožeče stranke ne izpodbijajo združljivosti teh ukrepov z notranjim trgom kot take.⁴⁷

42. Glavna težava te zadeve je v tem, da na tožeče stranke na prvi stopnji niso vplivali zadevni ukrepi, to je likvidnostna pomoč in dokapitalizacija v korist banke BMPS, ampak so nanje vplivali ukrepi porazdelitve bremena, ki so del zavez, ki so jih italijanski organi sprejeli za odobritev sporne pomoči in sestavljajo celoto ukrepov, ki so jih ti organi priglasili Komisiji in jih je ta odobrila.

⁴⁴ Poleg tega z upoštevanjem položajev, preučeni v spornem sklepu, v okviru preučitve združljivosti pomoči za presajo dopustnosti tožbe zoper ta sklep po mojem mnenju omogoča, da se izogne razširitvi kroga prizadetih oseb, da bi se vložila „*actio popularis*“.

⁴⁵ Glej v tem smislu izpodbijano sodbo (točka 63).

⁴⁶ Glej v tem smislu izpodbijano sodbo (točke od 60 do 62).

⁴⁷ Izpodbijana sodba (točki 40 in 41).

43. Ob upoštevanju sodne prakse, preučene v točkah od 22 do 37 teh sklepnih predlogov, pa se mi zdi, da Splošno sodišče s tem, da je ugotovilo, da navedene okoliščine zadostujejo za opredelitev tožečih strank kot „zainteresiranih strank“, ni napačno uporabilo prava.

44. Najprej, drži namreč, da je razveljavitev pogodb FRESH, ki je povzročila izgubo pri plačilu kuponov, povezanih z obveznicami FRESH, ki jih imajo tožeče stranke, posledica odločitve italijanskih organov, da predvidijo porazdelitev bremena v zvezi z delničarji in podrejenimi upniki banke BMPS v okviru načrta prestrukturiranja te banke. Res je tudi, kot trdi Komisija, da tožeče stranke načeloma ne izpodbijajo združljivosti zadevnih ukrepov z notranjim trgov.

45. Kot pa je poudarilo Splošno sodišče,⁴⁸ so zadevni ukrepi in zaveze neločljivo povezani, ker so zaveze pogoj za razglasitev združljivosti.⁴⁹ Iz točk 41, 43 in 44 sporočila o bančništvu je namreč razvidno, da ustrezna porazdelitev bremena, s katero je v navedenem sporočilu pogojena dodelitev državne pomoči, vključuje najprej kritje izgub z lastniškim kapitalom, nato pa običajno prispevek podrejenih upnikov.⁵⁰

46. Zato ni mogoče šteti, kot je storila Komisija, da so bili ukrepi porazdelitve bremena v okviru načrta prestrukturiranja banke BMPS neodvisni od državne pomoči in so pomenili prosto izbiro italijanskih organov. Naj namreč spomnim, da so bili ukrepi porazdelitve bremena sestavni del sporne pomoči, kot so jo priglasili italijanski organi in jo je Komisija odobrila, ter da so imeli po mojem mnenju pomembno vlogo pri presoji združljivosti teh ukrepov z notranjim trgov.⁵¹

47. Posledično se mi v nasprotju s trditvami Komisije ne zdi, da so ukrepi porazdelitve bremena samo „dejanska predpostavka“ za odobritev Komisije, ampak so bolj pogoj, ki ga ta določa v sporočilu o bančništvu, za združljivost priglašene pomoči.⁵²

48. Natančneje, v zvezi s trditvijo Komisije, da je bila skladnost z določbami o porazdelitvi bremena iz tega sporočila zadostna, ne pa potrebna, da je Komisija sporno pomoč razglasila za združljivo z notranjim trgov in da ni bilo potrebno, da ji država članica predlaga ukrepe porazdelitve bremena, predvidene v navedenem sporočilu, če je imela druge ideje, je treba ugotoviti, da si je težko predstavljati, katere „druge ideje“ ali „prilagojeni“ ukrepi, ki jih omenja ta institucija, bi lahko nadomestili ključno načelo porazdelitve bremena, ki ima temeljno vlogo v sistemu, vzpostavljenem s tem sporočilom za uporabo člena 107(3)(b) PDEU, zlasti v okoliščinah obravnavane zadeve, v katerih sta bili intervencija italijanskih organov za preprečitev stečaja banke BMPS in posledična potreba po odobritvi Komisije izjemno nujni.

⁴⁸ Glej izpodbijano sodbo (točka 40).

⁴⁹ V zvezi s tem je treba po mojem mnenju zavrniti razlago nasprotnih strank, v skladu s katero nanje vpliva samo del spornega sklepa, ki se nanaša na načrt prestrukturiranja. Komisija namreč v tem sklepu ni sprejela ločene odločitve o načrtu prestrukturiranja, ampak se je izrekla samo o združljivosti sporne pomoči, kot so jo priglasili italijanski organi, ob upoštevanju vseh elementov teh ukrepov, vključno z načrtom prestrukturiranja in ukrepi porazdelitve bremena v tem načrtu.

⁵⁰ Glej v zvezi s tem tudi sodbo z dne 19. julija 2016, Kotnik in drugi (C-526/14, EU:C:2016:570, točka 42).

⁵¹ Zaradi ubeseditve spornega sklepa (zlasti točk od 101 do 110 njegove obrazložitve) namreč menim, da je Komisija ukrepe porazdelitve bremena štela za zelo pomembne, če ne odločilne, za razglasitev združljivosti sporne pomoči. Poleg tega se je mogoče vprašati ali morebitna preučitev učinka teh ukrepov za porazdelitev bremena na združljivost pomoči, priglašene Komisiji, ni predmet (vsebinske) presoje združljivosti pomoči, kot pa bolj presoje dopustnosti pritožbe, ki je nujno bolj površinska.

⁵² Pri tem ni pomembno, da sporni sklep ni bil „pogojni sklep“ v smislu člena 9(4) Uredbe 2015/1589 ter da z njim zadevne zaveze niso bile formalno zahtevane in določene kot zavezujoče.

49. Dalje, drži tudi, kot podredno poudarja Komisija, da tožeče stranke same nimajo *delnic* FRESH (ki jih je izdala banka BMPS in jih je vpisala družba JPM) ter niso stranke *pogodb* FRESH (sklenjenih med banko BMPS in družbo JPM), ki so bile razveljavljene zaradi ukrepov porazdelitve bremena, ampak so imetnice *obveznic* FRESH (ki jih je izdala družba MUFJ, da bi družbi JPM dodelila potrebna sredstva za vpis delnic FRESH).

50. Kot pa je Splošno sodišče ugotovilo v izpodbijani sodbi, je ob upoštevanju medsebojne odvisnosti različnih pogodbenih vezi, na katerih temeljijo instrumenti FRESH, razveljavitev pogodb FRESH tožečim strankam na prvi stopnji lahko povzročila gospodarsko izgubo zaradi izgube pri plačilu kuponov, povezanih z obveznicami FRESH, zato je sprejetje spornega sklepa lahko konkretno vplivalo na njihov položaj. Zato se mi zdi, da se s sporno pomočjo, kot so jo priglasili italijanski organi in kot je bila v spornem sklepu razglašena za združljivo z notranjim trgom, če se vanjo vključijo zaveze, ki so jih italijanski organi sprejeli za to razglasitev združljivosti, posega v položaj tožečih strank.⁵³

51. Nazadnje, menim, da sklep Splošnega sodišča z dne 26. marca 2014, Adoriso in drugi/Komisija,⁵⁴ ter sodba Splošnega sodišča z dne 19. decembra 2019, BPC Lux 2 in drugi/Komisija,⁵⁵ na katera se sklicuje Komisija, v ničemer ne spremenita te presoje.⁵⁶ Splošno sodišče je namreč v sklepu Adoriso in drugi/Komisija odločilo, da imetniki podrejenih obveznic banke, ki so bili razlaščeni v okviru ukrepa nacionalizacije te banke, nimajo *pravnega interesa* zoper sklep o nenasprotovanju, ki ga je Komisija sprejela v zvezi z ukrepoma pomoči, priglašenima v okviru te nacionalizacije,⁵⁷ ta presoja pa ni upoštevana za razlago – drugačnega – pogoja glede *procesnega upravičenja*.⁵⁸ Splošno sodišče je v sodbi BPC Lux 2 in drugi/Komisija odločilo, da imetniki podrejenih obveznic banke, katerih vrednost se je zmanjšala, ker je bil v zvezi s to banko uveden postopek reševanja, nimajo procesnega upravičenja zoper sklep o nenasprotovanju, ki ga je Komisija sprejela v zvezi z ukrepom pomoči, priglašeni v okviru tega postopka reševanja.⁵⁹ V tej sodbi je Splošno sodišče namreč ugotovilo, da zmanjšanje vrednosti zadevnih obveznic izhaja iz odločitve nacionalnih organov, da v zvezi z banko začnejo postopek reševanja – za katerega glede na slabše ekonomske pogoje te banke ni bilo alternativ – in ne iz dodelitve sporne pomoči, kar je drugače kot v tej zadevi, v kateri je razveljavitev pogodb FRESH posledica ukrepov porazdelitve bremena, ki so sestavni del sporne pomoči, ki je bila priglašena in odobrena.

⁵³ Glej zlasti točki 37 in 39 izpodbijane sodbe.

⁵⁴ T-321/13, neobjavljen, EU:T:2014:175.

⁵⁵ T-812/14 RENV, neobjavljena, EU:T:2019:885.

⁵⁶ Poleg tega zoper to sodbo in zoper ta sklep ni bila vložena pritožba.

⁵⁷ Naj spomnim, da v tej zadevi Komisija v svoji pritožbi ni ponovila trditve v zvezi z neobstojem pravnega interesa tožečih strank na prvi stopnji.

⁵⁸ Vsekakor se mi zdi, da je primer, ki je bil predmet tega sklepa, bistveno drugačen od obravnavane zadeve, ker so se tožeče stranke na prvi stopnji, ki so bile imetnice podrejenih obveznic banke, pritoževale, da so bile razlaščene teh obveznic v okviru nacionalizacije te banke, ki jo je Kraljevina Nizozemska izvedla vzporedno s priglasitvijo dveh ukrepov državne pomoči v korist iste banke. V tem primeru je Splošno sodišče na podlagi zelo jedrnate obrazložitve štelo, da je Komisija pri preučitvi združljivosti sporne pomoči upoštevala samo razlastitev kot okoliščino, in ne kot pogoj za združljivost teh ukrepov (glej sklep z dne 26. marca 2014, Adoriso in drugi/Komisija, T-321/13, neobjavljen, EU:T:2014:175, točka 25). Poleg tega, čeprav je Splošno sodišče, kot trdi Komisija, ugotovilo tudi neobstoje procesnega upravičenja tožečih strank na podlagi neobstoja konkurenčnega razmerja med tožečimi strankami in prejemnikom sporne pomoči (glej sklep z dne 26. marca 2014, Adoriso in drugi/Komisija, T-321/13, neobjavljen, EU:T:2014:175, točke od 44 do 48), je to storilo v okviru preizkusa trditve teh istih tožečih strank, ki so navajale, da so bile nekatere od njih tudi konkurenti prejemnikov pomoči (glej sklep z dne 26. marca 2014, Adoriso in drugi/Komisija, T-321/13, neobjavljen, EU:T:2014:175, točka 37).

⁵⁹ Natančneje, zadevni postopek reševanja je vključeval ustanovitevčasne kreditne institucije („premostitvena banka“), na katero so bile prenesene zdrave poslovne dejavnosti banke, hkrati pa so bile izgube v zvezi s sredstvi in obveznostmi prenesene na premostitveno banko kot „slabo banko“, in v okviru zavez, ki so jih Komisiji predstavili nacionalni organi, je bilo med drugim predvideno, da na premostitveno banko ni mogoče prenesti nobenih sredstev imetnikov podrejenih dolžniških instrumentov (glej sodbo z dne 19. decembra 2019, BPC Lux 2 in drugi/Komisija, T-812/14 RENV, neobjavljena, EU:T:2019:885, točke od 7 do 14).

52. Skratka, zdi se mi, da Komisija ni dokazala, da je Splošno sodišče s tem, da je z zavrnitvijo ugovora nedopustnosti, ki ga je podala slednja, tožbo razglasilo za dopustno, napačno uporabilo pravo.

Neupoštevnost postopkov pred nacionalnimi sodišči za procesno upravičenje nasprotnih strank

53. Komisija pojasnjuje, ne da bi navedla ločen pritožbeni razlog, da dejstvo, da so nasprotne stranke pred luksemburškimi sodišči začele postopek zoper odpoved pogodb FRESH s strani banke BMPS, tem strankam ne omogoča, da se štejejo za „zainteresirane stranke“, in jim ne podeljuje procesnega upravičenja za izpodbijanje izpodbijanega sklepa. Ti postopki naj bi bili upoštevni samo za preučitev pravnega interesa nasprotnih strank, kar je ločena zahteva od zahteve glede procesnega upravičenja, ki je predmet te pritožbe.

54. V zvezi s tem zadostuje poudariti, da Splošno sodišče iz navedenih postopkov ni sprejelo nobenih sklepov v zvezi s statusom nasprotnih strank kot zainteresiranih strank v smislu člena 108(2) PDEU in člena 1(h) Uredbe 2015/1589.

55. Ta trditev torej v obravnavani zadevi ni upoštevna in je zato brezpredmetna.

Stroški

56. Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. V skladu s členom 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) navedenega poslovnika, se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

57. Ker Komisija ni uspela, predlagam, naj se ji naloži plačilo stroškov.

VI. Predlog

58. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj:

- pritožbo zavrne;
- Evropski komisiji naloži, naj poleg lastnih stroškov nosi stroške, ki so jih priglasile nasprotne stranke.